

Az Úrjézus és a meztelen csiga

AYHAN GÖKHAN

1986-ban született Budapesten. Költő. Legutóbbi írását 2016. 7. számunkban közzöltük.

Mikor volt ez, meg nem mondom, régebben, mint bármi, alig éltek abban a régiségben cigányok, hát olyan pedig nem is volt, hogy cigányok ne éltek volna.

A hetedik napon az Úrjézus megpihent a világteremtés szélén. Ott ücsörgött, nézelődött, figyelt. Arra tévedt egy csiga. Jókora házzal, jókora kezekkel és jókora lábakkal. Nem akármilyen csiga, legnagyobbja a világnak.

Azt mondja az Úrjézusnak:

— Ördög küldött, megátkozlak!

Még ilyet ki hallott.

Az Úrjézus nem szólt semmit, csak a könnyei potyogtak, mint a mérges koporsószegek. Volt nagy szomorúságban az Úrjézus.

Az Úrjézus teremtette giliszták arra kúsztak, négy gyönyörű földigiliszta, szájuk földes, arcuk is földes, szívük tiszta.

Szögekkéátkozta őket a csiga.

Legurult a világteremtés széléről az átkozott négy szög, bele az emberek gonosz és irigy világába, hogyha ideér az idő, az Úrjézus keresztre feszítéséhez szegődjenek átkozott szögnek.

Az Úrjézus teremtette bagoly arra szállt, hosszúkás, kitért szárnyú uhu.

Keresztfáváátkozta őt a csiga.

Legurult a világteremtés széléről az átkozott keresztfa, bele az emberek kegyetlen és szenvedő világába, hogyha ideér az idő, az Úrjézus drága teste alá repüljön keresztnek. Bagoly sűrű tolla a keresztfa vékony erezete, ijesztő hangja a keresztfa sok apró repedése.

Az Úrjézus nem szólt semmit, csak a könnyei potyogtak, mérgeesen a hideg koporsószegek.

Az egyik koporsószeg eltalálta a csigát, a másik koporsószeg is eltalálta őt, nem különben a harmadik, negyedik, ahányadik.

Aztán történt, ami történt.

A csiga háza eltűnt, kezei és lábai leestek, úgy tapadt meztelen hasával a száraz földhöz, mintha abból nőtt ki volna, úgy imbolygott meztelen háta felett az ég, mint cigányzenész zakója a sírástól, ha hangszerre egyszerre halt meg volna.

Ezóta meztelen csiga a meztelen csiga.

A régi vándorcigányok meséje szól így.

Amikor a gonoszság nagyot lépett a Földön

Volt egyszer, hol nem volt egy cigánygyerek.

Jött a világban a karavánnal, erőszak, vér, igazságtalanság mindenhol.

Undorodott bele az emberek gonoszságába. Ahol ember élt, mind egyre valami rossz kavarodott-keveredett. Emiatt szűkölt az ég méhszája, zsugorodott köldöke az emberi gonoszságtól.

Határozza a cigánygyerek el egy nap.

Nem marad tovább ember, állat lesz, óriásfa, ember-távol folyópart. Hallja ezt a Szent Isten, teszi fává. Ilyen gyönyörű fát a tölgyfakirály nem látott, csodálta a folyópart, ahová kiteremtett, madár megszállta, ha már van, hát madárral legyen.

Nem tartott sokáig a boldogsága.

Jött a háború, kellett a fa a halottaknak.

Kivágták teremtetlen koporsónak.

Máig nem tudni, éjszakánként a halott lelke sír a földben, vagy a koporsó álmodja magát át sírásba, hogy tölgyfa volt a folyóparton valaha.

Ne találjon élve bennünket a hajnal, ha hazudtam!

Földalatt-sír-koporsója
Isten-kiteremtett-fából,
fának kiteremtett Isten,
fának kiteremtett Isten,
föld-alatt-sír-koporsónak,
föld-alatt-sír-koporsónak,
nyeltem rosszemberek könnyét,
nyeltem rosszemberek könnyét
földalatt-sír-koporsója
Isten-kiteremtett-fából.

